

ne dem med riffel fra flodbredden. Selv hvis nogle af dem holdt et hvidt flag eller hvide tøjstykker over deres hoveder for at vise, at de ikke var krigere, blev de skudt. Selv mennesker, der ikke kunne svømme, forsøgte at krydse floden; de druknede i stedet for at blive dræbt af amerikanerne.

Så er der en, der hedder Hahammed, som bryder ind. Han er fra Jolandistriktet i Falluja, hvor mange af de heftigste kampe er foregået. Han siger: De kalder os terrorister, og vi bor i byen, vi ejer byen, vi er ikke rejst nogen steder hen for at kæmpe mod amerikanerne. De kom til vores by for at føre krig mod os. Vi indbyggere i Falluja forsvarer vores by, vores huse, vores møskeer, vores ære.

Se, jeg vil ikke som udenrigsministeren og Venstres ordfører hævde, at det her er videnskabeligt underbygget, og at det er fakta. Jeg ved ikke, om det er fakta. Jeg ved, at det er beretninger, der indgår, ligesom de beretninger, som udenrigsministeren læste op fra Berlingske Tidende. Det viser måske meget godt lige præcis, at der bliver begået forbrydelser på begge sider. Det, der bare er problemet, er, at vi er i en af de alliancer, der begår de her forbrydelser. Det er det, der er det store problem. Det er især et stort problem, når regeringen ikke klart tager afstand fra det.

FN's generalsekretær sender et brev til amerikanerne og siger: Lad være med at angribe Falluja. Så er vi nogle, som spørger regeringen: Hvad vil I gøre ved det? Vil I bakke op om FN's generalsekretær? Så vælger regeringen intet at gøre, og i stedet for er der ordførere fra Venstre og De Konservative, der går i byen og siger, at det skal man ikke blande sig i. Det er problemet, og det har udenrigsministeren desværre ikke forholdt sig til i sin besvarelse.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Det er desværre ikke sandt, hvad hr. Søren Søndergaard siger, at jeg ikke har forholdt mig til Falluja. Jeg svarede jo præcis, da den diskussion opstod, at det må være dem, der er på stedet, som skal vurdere, om man er nødt til at rydde op i Falluja; det kan ikke gøres på Slotsholmen i København. Det må gøres af den irakiske regering og af den multinationale styrke, som har fået mandatet fra FN. Det kan hverken hr. Søren Søndergaard sidde og afgøre på Amager eller jeg på Frederiksberg, det må vurderes på stedet. Når formålet er at få fjernet terroristerne, må de vurdere, om terroristerne har en sådan udbre-

delse, er af en sådan brutalitet og er af en sådan beskaffenhed, at de skal fjernes.

Allawi havde jo forhandlet med byen, ligesom han havde forhandlet med al-Sadr City. Her lykkedes det ikke at få et forhandlingsresultat, men han prøvede altså. Derefter sagde man til indbyggerne: Se nu at komme ud. Og det har man så også bebrejdet amerikanerne, at de sagde, for derved smuttede mange terrorister selvfølgelig ud. Men det var jo for at sørge for, at de mennesker, der ville undgå at være i Falluja, når man rykkede ind, var kommet ud.

Og der var også beretninger i foråret om talebanstyre i Falluja før den her konflikt i Falluja, men det har hr. Søren Søndergaard altså glemt. Da sagde man: Hvorfor var I så lang tid om at komme? Hvorfor var de så lang tid om at komme og rydde ud i det? Jeg tror, det var i april måned, at man fik de store beskrivelser om talebanstyret i Falluja.

Så citerer hr. Søvndal ICG, at oprørsgrupperne ikke giver op. Nej, hvorfor skulle de dog give op? Det, de håber på, er jo præcis at få forhindret valget; valget, som 87 pct. ifølge en meningsmåling, som jeg har orienteret Folketinget om sidst, håber på finder sted, så de kan få et demokratisk Irak. Det er derfor, man prøver at forhindre det fra terroristernes og oprørernes side.

Hvad er så alternativet? Ja, det svarer jo FE på i den rapport, som jeg også nævnte sidst, som hr. Søvndal også har lagt meget vægt på og har brugt. Punkt 10 siger: Der er et stærkt fjendskab mellem en række af grupperne i Irak. Derfor vil der sandsynligvis udbryde borgerkrig, hvis koalitionen på nuværende tidspunkt trækker sig ud af landet. Koalitionens tilstedeværelse bidrager til at stabilisere den politiske proces.

Det er altså den vurdering, som hr. Søvndal i øvrigt har lagt vægt på andre sider af.

Målet er som sagt den demokratisering, som irakerne selv ønsker, som naboerne ønsker, og frihed for terror. Jeg synes, det er fuldstændig urimeligt, at hr. Søvndal og hr. Søndergaard overhovedet ikke gad høre efter, da jeg svarede i min sidste svarrunde. Det gider de i øvrigt heller ikke nu. De er knap nok i salen. Undskyld, hr. Søvndal er.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Tak til udenrigsministeren.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Næ, jeg er ikke færdig.